

HE 88/2012 vp

Hallituksen esitys eduskunnalle kilometrikorvausta koskeviksi muutoksiksi verolainsäädäntöön

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan muutettaviksi tuloverolakeja, elinkeinotulon verottamisesta annettua lakia, maatilatalouden tuloverolakeja ja ennakkoperintälakeja.

Tuloverolaissa olevaa verovapaata kilometrikorvausta koskevaa säännöstä muutettaisiin vaiheittain siten, että vuodesta 2013 alkaen Verohallinto vähentäisi verosta vapaan kilometrikorvauksen yleistä määrää vahvistetussa yksityisajajen osuutena 5 prosenttia Valtion työmarkkinalaitoksen laskemasta enimmäismäärästä. Vuodesta 2014 alkaen Verohallinto vahvistaisi erikseen verosta vapaan kilometrikorvauksen enimmäismäärän 15 000 kilometrin ylittävälle osalle. Siltä osin kuin työntekijän ajokilometrit ylittävät 15 000 kilometriä, Verohallinto vahvistaisi verosta vapaaksi määräksi 55 prosenttia Valtion työmarkkinalaitoksen laskemasta kilometrikorvauksen enimmäismäärästä. Vastavat muutokset tehtäisiin elinkeinotulon verot-

tamisesta annettuun lakiin ja maatilatalouden tuloverolakiin.

Ennakkoperintälakiin lisättäisiin säännös, jonka mukaan suorituksen maksaja ei ole velvollinen toimittamaan ennakonpidätystä, jos suorituksen maksajan maksama kilometrikorvaus ei ylitä Verohallinnon vahvistamaa verovapaan korvauksen määrää.

Esitys liittyy valtion vuoden 2013 talousarvioesitykseen ja on tarkoitettu käsiteltäväksi sen yhteydessä.

Elinkeinotulon verottamisesta annetun lain, maatalouden tuloverolain ja ennakkoperintälain muutokset tulisivat voimaan vuoden 2013 alusta, ja niitä sovellettaisiin ensimmäisen kerran vuodelta 2013 toimitettavaan verotuksessa. Tuloverolain väliaikainen muutos tulisi voimaan samoin vuoden 2013 alusta, ja se olisi voimassa vuoden 2013 loppuun. Tuloverolain pysyvä muutos ehdotetaan tulevaksi voimaan vuoden 2014 alusta.

SISÄLLYS

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ	1
SISÄLLYS	2
PERUSTELUT	3
1 Nykytila	3
1.1 Johdanto	3
1.2 Kiinteät kustannukset	3
1.3 Muuttuvat kustannukset	4
1.4 Vuosi-ilmoituksen antaminen	4
1.5 Ennakonpidätyksen toimittaminen	5
1.6 Työnantajan sosiaaliturvamaksu	5
1.7 Lukumäärätietoa	5
1.8 Muut vähennykset	5
2 Ehdotetut muutokset	6
2.1 Nykyisen korvaustason alentaminen	6
Korvaustaso 15 000 kilometriin asti	6
2.2 Muut lakimuutokset	10
2.3 Ennakonpidätyksen toimittaminen	10
3 Esityksen vaikutukset	11
4 Asian valmistelu	14
5 Riippuvuus muista esityksistä	14
6 Voimaantulo	14
LAKIEHDOTUKSET	15
Laki tuloverolain 73 §:n muuttamisesta	15
Laki tuloverolain 73 §:n väliaikaisesta muuttamisesta	16
Laki elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 55 §:n muuttamisesta	17
Laki maatilatalouden tuloverolain 10 e §:n muuttamisesta	17
Laki enakkoperintälain 9 §:n muuttamisesta	18
LIITE	19
RINNAKKAISTEKSTIT	19
Laki tuloverolain 73 §:n muuttamisesta	19
Laki tuloverolain 73 §:n väliaikaisesta muuttamisesta	20
Laki elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 55 §:n muuttamisesta	21
Laki maatilatalouden tuloverolain 10 e §:n muuttamisesta	22

PERUSTELUT

1 Nykytila

1.1 Johdanto

Tuloverolain (1535/1992) 71 §:n mukaan veronalaista tuloa ei ole työnantajalta työmatkasta saatu matkustamiskustannusten korvaus eikä matkustamiskustannusten korvaus matkasta, jonka työntekijä työtehtävien hoitamiseksi muutoin kuin edellä tarkoitulla tavalla tekee toissijaiseen työpaikkaansa. Toissijaisena työpaikkana pidetään sellaista työnantajan tai tämän kanssa samaan intressipiiriin kuuluvan yhteisön vakituista toimipaikkaa, joka sijaitsee toisella paikkakunnalla tai toisessa valtiossa kuin työntekijän ensisijaisena pidettävä varsinainen työpaikka. Vastaavasti tuloverolain 71 §:n 1 momentin mukaan työnantajalta työmatkasta saatuun matkustamiskorvaukseen rinnastetaan 22 §:ssä tarkoitelta yleishyödylliseltä yhteisöltä saatu matkustamiskorvaus yleishyödyllisen yhteisön hyväksi sen toimeksiannosta tehdystä matkasta silloinkin, kun verovelvollinen ei ole työsuhteessa yleishyödylliseen yhteisöön tai ei muuten saa palkkaa työstä, johon matka liittyy. Tällainen muulla kuin julkisella kulkuneuvolla tehdystä matkasta maksettu matkustamiskustannusten korvaus on verovapaata enintään 2 000 euroa kalenterivuodelta.

Tuloverolain 73 §:n mukaan Verohallinto antaa vuosittain etukäteen tarkemmat määräykset verovapaisten matkakustannusten korvausten perusteista ja määristä varattuaan kulkukorvausasiain neuvottelukunnalle tilaisuuden tulla kuulluksi asiassa. Verohallinto vahvistaa verovelvollisen omistamallaan tai hallitsemallaan kulkuneuvolla tekemästä työmatkasta saaman verosta vapaan kilometrikorvauksen määrän Valtion työmarkkinalaitoksen laskemaa kilometrikorvauksen enimmäismäärää vastaavaksi.

Verovapaista matkakustannusten korvauksista vuonna 2012 annetun Verohallinnon päätöksen (1270/2011) 9 §:n mukaan palkansaajan omistamallaan tai hallitsemallaan kulkuneuvolla tekemästä työmatkasta suoritettavien matkustamiskustannusten korvauksen enimmäismäärä autolla on 45 senttiä kilo-

metriltä, jota voidaan korottaa päätöksessä mainituilla perusteilla. Tällaisena perusteena mainitaan muun muassa autossa kuljetettava suuri kone tai muu esine taikka henkilö.

Jos palkansaaja, jolla on Verohallinnon luontoisetujen laskentaperusteita koskevassa päätöksessä tarkoitettu auton käyttöetu, käyttää tällaista autoa työmatkan suorittamiseen ja maksaa itse tästä matkasta aiheutuvat polttoainekulut, hänelle korvattavien polttoainekulujen enimmäismäärä on päätöksen mukaan 12 senttiä kilometriltä. Jos palkansaajalla on Verohallinnon luontoisetujen laskentaperusteita koskevassa päätöksessä tarkoitettu vapaa autoetu, ei tällaisen auton käyttämisestä ole mahdollista maksaa matkustamiskustannusten korvausta verovapaana.

Tuloverolain 73 §:n 2 momentin mukaan Valtion työmarkkinalaitos vastaa verovapaan kilometrikorvauksen enimmäismäärän laskennan perusteista. Työmarkkinalaitoksen laskentamallin oletuksena on, että autolla ajetaan ainoastaan virka- ja työajaja, joiden kokonaismäärä on vuodessa 15 000 kilometriä. Laskelmissa ei ole otettu huomioon yksityisajajien osuutta. Laskennassa huomioidaan auton niin sanotut kiinteät kulut ja muuttuvat kulut. Verovapaa korvaus lasketaan kilometrikohtaiseen arvoon.

1.2 Kiinteät kustannukset

Valtion työmarkkinalaitoksen laskelmissa kiinteinä kustannuksina huomioidaan auton vuotuinen poisto eli arvon kuoletus, auton hankintaan sidotun pääoman vaihtoehtoiskustannus samoin kuin auton vakuuttamisesta, säilyttämisestä ja ruosteensuojauksesta aiheutuneet keskimääräiset kulut. Laskennassa huomioitavien kiinteiden kustannusten euromäärä tarkistetaan vuosittain, ja kustannus lasketaan kilometrikohtaisesti. Vuodelle 2012 korvaustasoa vahvistettaessa auton kiinteiden kustannusten yhteismäärä oli 27,07 senttiä kilometriltä. Auton vuotuinen poisto lasketaan olettaen, että autolla ajetaan kahdeksan vuoden aikana yhteensä 120 000 kilometriä, jolloin auton jäännösarvo on 26,8 prosenttia sen alkuperäisestä hankinta-

hinnasta. Laskennassa otetaan huomioon 20 eniten myydyimmän auton ensirekisteröintimäärillä painotettu keskihinta, johon lisätään auton toimitusmaksu. Vuoden 2010 aikana 20 eniten myydyimmän auton keskihinta syyskuussa 2011 oli 28 300 euroa. Laskennassa huomioitu keskimääräinen toimitusmaksu oli 600 euroa. Auton hankintaan sidotun pääoman vaihtoehtokustannus lasketaan sidotun pääoman reaalikoron perusteella. Pääomakustannus lasketaan vuosittain tarkastetusta auton alkuperäisestä hankintahinnasta, vaikka muutoin laskennassa auton pääomasta on tehty vuotuinen poisto. Laskettaessa vuoden 2012 korvaustasoa sidotulle pääomalle laskettu reaalikorko oli 2,9 prosenttia. Auton vakuutusmaksuissa huomioidaan keskimääräinen määrä liikennevakuutusmaksuista ja vapaaehtoisista autovakuutusmaksuista sekä se, ettei kaikilla omistajilla ole voimassa olevaa autovakuutusta. Vuoden 2012 korvaustasoa laskettaessa keskimääräisenä vakuutusmaksuna on pidetty 580 euroa. Vuoden 2012 korvaustasoa laskettaessa keskimääräinen vuotuinen säilytysmaksu oli 264 euroa ja ruosteenesto 101 euroa. Kiinteissä kustannuksissa huomioidaan vielä auton käyttömaksusta 25 prosenttia, jolloin kiinteisiin kustannuksiin on lisätty 21,17 euroa vuoden 2012 korvaustasoa laskettaessa.

1.3 Muuttuvat kustannukset

Muuttuvina kustannuksina Valtion työmarkkinalaitoksen laskelmissa huomioidaan polttoaine-, voiteluaine- ja rengaskustannukset sekä huolto- ja korjauskustannukset. Laskennassa huomioitavien muuttuvien kustannusten euromäärä tarkistetaan myös vuosittain, ja kustannus lasketaan kilometrikohtaisesti. Vuodelle 2012 korvaustasoa vahvistettaessa auton muuttuvien kustannusten yhteismäärä oli 18,00 senttiä kilometriltä. Keskimääräistä polttoainekustannusta laskettaessa otetaan huomioon 95- ja 98-oktaanisen bensiinin sekä dieselin tilastollinen myyntihinta edeltävän 12 kuukauden ajalta sekä dieselauton keskimääräinen käyttövoimavero litraa kohden. Eri polttoaineiden osuutta laskettaessa otetaan puolestaan huomioon bensiini- ja dieselmkäyttöisten henkilöautojen

osuus koko autokannasta sekä kyseisen polttoaineen myyntiosuus kaikesta polttoaineen myynnistä. Polttoaineen keskimääräinen kulutus arvioidaan edeltävän vuoden 20 myydyimmän automerkin ja -mallin yhdistelmäkulutuksen painotetun keskiarvon perusteella. Vuoden 2012 laskennan perusteena oleva painotettu keskiarvo on ollut 7,33 litraa sataa kilometriä kohden. Sekä keskimääräisen polttoainekustannuksen että -kulutuksen laskennassa otetaan huomioon se, että työmatkoihin käytetty autokanta on keskimäärin 6—7 vuotta vanhaa. Voiteluöljyn kulutus on arvioitu ja laskettu 1 000 kilometrin perusteella ja laskennassa on huomioitu moniaseteöljyn tilastollinen kuluttajahinta. Vastaavalla tavalla on arvioitu huolto- ja korjauskustannukset ilman voitelukustannuksia. Laskentaperusteiden lähtökohtana pidetään edellä kuvatulla tavalla sitä, että kahdeksan käyttövuoden jälkeen verovapaat korvaukset ovat kattaneet auton käytöstä syntyneet kaikki kustannukset ja verovelvollinen pystyy hankkimaan uuden vastaavantasoisien auton saamallaan kilometrikorvauksilla ja vanhan auton vaihtoarvolla.

1.4 Vuosi-ilmoituksen antaminen

Suorituksen maksajan on yleisestä tiedonantovelvollisuudesta annetun Verohallinnon päätöksen (1487/2011) 5 §:n mukaan ilmoitettava työmatkasta maksamansa verovapaat kilometrikorvaukset. Valtion tai sen laitoksen, kunnan tai kuntayhtymän, evankelisluterilaisen kirkon, sen seurakunnan ja seurakuntayhtymän, ortodoksisen kirkkokunnan ja sen seurakunnan sekä yliopiston ei kuitenkaan tarvitse ilmoittaa työmatkakustannusten korvauksia, mikäli ne maksuperusteiltaan ja suuruudeltaan vastaavat Verohallinnon vuosittain vahvistamia verovapaiden matkakustannusten määriä. Päätöksen 48 §:n mukaan tiedot on annettava vuosittain tammikuun loppuun mennessä edelliseltä kalenterivuodelta. Työnantajan on annettava tiedot sähköistä tiedonsiirtomenetelmää käyttäen, jos vuosi-ilmoitus koskee yli 15 työntekijää. Velvollisuus antaa tiedot sähköistä tiedonsiirtomenetelmää käyttäen ei koske luonnollista henkilöä eikä kuolinpesää. Päätös koskee vuodelta

2012 annettavia tietoja. Verohallinnon ohjeen mukaan ilmoitusvelvollisen tulee ilmoittaa kilometrikorvauksen perusteena oleva kilometrimäärä sekä verovapaiden kilometrikorvausten yhteismäärä muista matkakorvauksista erillään.

1.5 Ennakonpidätyksen toimittaminen

Ennakkoperintälain (1118/1996) 1 §:n mukaan ennakkoperintä toimitetaan tuloverolaissa tarkoitetun veronalaisen tulon perusteella valtiolle, kunnalle, seurakunnalle sekä Kansaneläkelaitokselle verotusmenettelystä annetun lain (1558/1995) säännösten mukaan maksettavaksi määrättävien verojen ja maksujen suorittamiseksi. Ennakkoperintälain 9 §:n mukaan suorituksen maksaja on velvollinen toimittamaan ennakonpidätyksen, jollei asiasta laissa jäljempänä toisin säädetä tai 6 §:n nojalla toisin määrätä. Verohallinto voi ennakkoperintälain 6 §:n 3 momentin 4 kohdan mukaisesti päättää ennakkoperintävelvollisuuden rajoittamisesta ja siitä vapauttamisesta erityisestä syystä.

1.6 Työnantajan sosiaaliturvamaksu

Työnantajan sosiaaliturvamaksusta annetun lain (366/1963) 4 §:n perusteella työnantajan tulee suorittaa työnantajan sosiaaliturvamaksu työntekijöille maksettavien palkkojen perusteella. Palkalla tarkoitetaan ennakkoperintälaissa tarkoitettua ennakonpidätyksen alaista palkkaa, palkkiota ja korvausta, joten työnantajan on suoritettava työnantajan sosiaaliturvamaksu kilometrikorvauksen perusteella silloin, kun korvaus on veronalaista ja kun siitä on ennakkoperintälain mukaisesti toimitettava ennakonpidätys.

1.7 Lukumäärätieto

Verohallinnon kilometrikorvauksia koskevien vuosi-ilmoitustietojen mukaan yksityisen sektorin maksamat kilometrikorvaukset ovat olleet vuonna 2010 yhteensä 1 037 miljoonaa euroa. Korvauksia on maksettu yhteensä noin 2 392 miljoonan kilometrin pe-

rusteella 728 000 palkansaajalle. Keskimääräinen korvaus vuonna 2010 oli yhteensä 1 426 euroa työmatkojen ollessa keskimäärin yhteensä 3 288 kilometriä. Keskimääräinen korvaus on ollut 43 senttiä kilometriltä. Verohallinnon tietojen mukaan noin 400 000 palkansaajan osalta työmatkojen yhteenlaskettu määrä vuonna 2010 oli alle 1 000 kilometriä. Noin 38 000 palkansaajaa puolestaan ajoi työmatkoja vuoden aikana yli 15 000 kilometriä. Edellä esitetyissä luvuissa ovat mukana vain yksityisen sektorin palkansaajat ja vain sellaiset henkilöt, joille on korvattu verosta vapaina kilometrikorvauksia. Luvut eivät sisällä näin ollen niitä palkansaajia, joille ei ole vuoden 2010 aikana maksettu verosta vapaita kilometrikorvauksia eikä valtion ja sen laitoksen, kunnan ja kuntayhtymän, evankelisluterilaisen kirkon, sen seurakunnan ja seurakuntayhtymän, ortodoksisen kirkkokunnan ja sen seurakunnan sekä yliopiston työntekijöitä, vaikka näille olisi maksettu verosta vapaita kilometrikorvauksia. Valtion työmarkkinalaitoksen tietojen mukaan valtio on maksanut edellä mainittujen määrien lisäksi kilometrikorvauksia vuonna 2010 yhteensä noin 21 miljoonaa euroa.

Valtakunnallisen henkilöliikennetutkimuksen mukaan omalla henkilöautolla ajetaan keskimäärin 17 100 kilometriä vuodessa ja työssäkäyvien henkilöiden omalla henkilöautolla tehtyjen yksityismatkojen osuus kaikista matkoista on noin 90 prosenttia eli 15 390 kilometriä. Edellä mainituissa luvuissa ovat mukana kaikki palkansaajat riippumatta työnantajasta ja siitä, onko heille maksettu verosta vapaita kilometrikorvauksia. (Liikennevirasto, Valtakunnallinen henkilöliikennetutkimus 2010—2011. Erillisanalyysi aineistosta, TTY 2012).

1.8 Muut vähennykset

Elinkeinotulon verottamisesta annetun lain (360/1968) 55 §:n 1 momentin 2 kohdan mukaan yksityinen liikkeen- ja ammatinharjoittaja saa sen lisäksi, mitä 7 §:ssä säädetään, vähentää Verohallinnon tuloverolain 73 §:n 2 momentin nojalla vahvistaman verovapaan kilometrikorvauksen enimmäismäärän ja liikkeen- ja ammatinharjoittajan yksityisiin

varoihinsa kuuluvalla autolla tekemästä elinkeinotoimintaan liittyvästä matkasta aiheutuneiden menojen erotuksen.

Vastaavalla tavalla maatalouden tuloverolain (543/1967) 10 e §:n mukaan maatalouden harjoittaja saa sen lisäksi, mitä 6 §:ssä säädetään, vähentää Verohallinnon tuloverolain 73 §:n 2 momentin nojalla vahvistaman verovapaan kilometrikorvauksen enimmäismäärän ja maatalouden harjoittajan yksityisiin varoihinsa kuuluvalla autolla tekemästä maatalouteen liittyvästä matkasta aiheutuneiden menojen erotuksen.

2 Ehdotetut muutokset

2.1 Nykyisen korvaustason alentaminen

Ehdotuksella on tarkoitus rajoittaa palkansaajalle maksettavien verovapaisten kilometrikorvausten perusteella maksettua ylikompensaatiota vaihteittain. Nykyinen verosta vapaiden korvausten laskentamalli ja korvaustapa johtaa ylikompensatioon kahdesta eri syystä. Ylikompensaatiota muodostuu ensinnäkin siitä syystä, että palkansaajan yksityisajojen osuutta ei ole otettu huomioon keskimääräisiä kustannuksia laskettaessa eikä verosta vapaata korvaustasoa määriteltäessä. Toisekseen ylikompensaatiota muodostuu työajojen ylittäessä 15 000 kilometriä, sillä kiinteiden kustannusten osuus on tullut jo täysimääräisesti korvatuksi kyseisellä kilometrimäärällä. Tämän ylittävältä kilometrimäärältä palkansaajalle ei muodostu työmatkasta kiinteiden kustannusten osalta työnantajan maksamaa verosta vapaata korvausta vastaavaa kustannusta.

Korvaustaso 15 000 kilometriin asti

Valtion työmarkkinalaitoksen laskenta perustuu oletukselle, että palkansaaja ajaa vuodessa 15 000 kilometriä pelkästään työajoja ja auton kokonaiskilometrimäärä on työajojen johdosta kahdeksan vuoden jälkeen 120 000 kilometriä.

Nykyinen laskentamalli johtaa keskimääräisesti laskettuna kaikissa tilanteissa kiinteiden kustannusten osalta ylikompensatioon, koska autosta aiheutuvia kiinteistä kustan-

nuksia ei jaeta keskimääräisten työajojen ja yksityisajojen suhteessa, vaikka autolla keskimääräisesti arvioituna ajetaan merkittävä määrä yksityisajoja. Tilastollisesti työssäkäyvien henkilöiden omalla henkilöautolla tehtyjen yksityismatkojen osuus kaikista matkoista on Suomessa noin 90 prosenttia.

Esimerkki 1

Jos palkansaajan työajojen määrä on ollut vuoden aikana yhteensä 15 000 kilometriä ja yksityisajojen määrä 2 000 kilometriä, on palkansaaja voinut saada Verohallinnon kustannuspäätöksen mukaisesti verosta vapaana kustannuksen korvauksena kaikki autosta aiheutuneet kiinteät kustannukset eli vuoden 2012 tason mukaisesti arvioituna 4 050 euroa, vaikka autolla on ajettu myös yksityisajoja ja osa kiinteistä kustannuksista kohdistuu näihin ajoihin. Tässä ja myöhemmissä esimerkeissä ja laskelmissa kiinteiden kustannusten määrä on pyöristyksistä johtuen 27 senttiä kilometriltä.

Esimerkki 2

Palkansaajan työajojen määrä on edellä kuvatun esimerkin mukaisesti 15 000 kilometriä, mutta tämän lisäksi palkansaaja on ajanut yksityisajoja esimerkiksi 20 000 kilometriä. Myös tässä tilanteessa palkansaaja on voinut saada Verohallinnon kustannuspäätöksen mukaisesti verovapaana kustannuksen korvauksena kiinteiden kustannusten osalta 4 050 euroa, vaikka suhteellisesti arvioiden suurin osa autosta aiheutuvista kiinteistä kustannuksista kohdistuu palkansaajan yksityisajoihin.

Nykyisen laskentamallin ja korvaustason johdosta esimerkkien 1 ja 2 mukaisissa tilanteissa kiinteitä kustannuksia ei kohdistu lainkaan palkansaajan yksityisajoihin ja tämän vastattavaksi, vaan kiinteät kustannukset ovat vyöryneet kokonaan työnantaja korvattavaksi. Verotuksen vahvana pääsääntönä on pidetty sitä, etteivät elantomenot ole verotuksessa vähennyskelpoisia eikä työantajan korvattavissa verosta vapaina kustannuksina.

Yleisen korvaustason alentamista puoltaa myös se, että työajojen jäädessä hyvin vähäiseksi voidaan perustellusti katsoa, ettei palkansaaja ole hankkinut autoa työajoja, vaan

yksityisajaja varten. Näissä tilanteissa kiinteiden kustannusten osuus tulisi periaatteessa kohdentua kokonaan palkansaajan itsensä vastattavaksi ja korvauksen perusteena olisi perusteltua käyttää vain muuttuvien kustannusten osuutta.

Tilastollisesti tarkastellen palkansaaja ajaa omistamallaan autolla vuoden aikana keskimäärin 17 100 kilometriä, josta työajojen osuus on keskimäärin noin 1 710 kilometriä ja yksityisajojen osuus noin 15 390 kilometriä. Palkansaaja on voinut saada Verohallinnon vuoden 2012 kustannuspäätöksen mukaisesti 1 710 kilometrin perusteella verosta vapaana kustannuksen korvauksena kiinteiden kustannusten osalta 462 euroa, sillä kiinteiden kustannusten yhteismäärä 4 061 euroa on laskelmassa saatettu kilometrikohtaiseen arvoon jakamalla kustannukset 15 000 kilometrillä. Kun tilastojen mukaan keskimääräisten ajojen määrä on 17 100 kilometriä, korvaustaso ottaisi paremmin huomioon todellisuudessa ajatun määrän, kun verovapaa korvausta laskettaessa käytettäisiin laskentaperusteena mainittua tilastollista keskimääräisten ajojen määrää. Tällöin myös yksityisajojen osuus tulisi nykyistä paremmin huomioitua ja keskimääräisesti arvioituna palkansaajan yksityisajojen osuus jäisi palkansaajan itsensä kannettavaksi. Näin laskettuna ja suhteuttamalla työajojen ja yksityisajojen suhde auton kokonaisajoihin, palkansaaja olisi oikeutettu saamaan verosta vapaana korvauksena autosta aiheutuneiden kiinteiden kustannusten yhteismäärästä vuoden 2012 kustannustason perusteella 406 euroa. Näin arvioituna palkansaajan verosta vapaan korvauksen ylikompensaation määrä on kiinteiden kulujen osalta noin 12 prosenttia. Tällä perusteella nykyisen korvaustason tulisi olla noin 92 prosenttia nykyisestä korvaustasosta.

Valtion työmarkkinalaitoksen laskennan ja Verohallinnon vahvistaman verosta vapaan korvaustason tulee perustua tapausten suuresta lukumäärästä johtuen kaavamaiseen laskentatapaan. Korvaustasoa määriteltäessä tulee samalla kiinnittää huomioita siihen, ettei se johda sen alhaisen tason johdosta lukuisissa tapauksissa tilanteeseen, jossa verosta vapaa korvaus ei kata työmatkasta aiheutuneita todellisia kustannuksia. Tällaisessa tilanteessa korvaamatta jäänyt osuus on vähennettä-

vissä tulonhankkimiskuluina palkansaajan omassa verotuksessa. Vähennyksen tekeminen edellyttää kuitenkin ajopäiväkirjaa tai muuta luotettavaa selvitystä työajojen ja yksityisajojen määristä sekä selvitystä autosta aiheutuvista todellisista kustannuksista. Jotta esitys ei johtaisi siihen, että palkansaajan täytyy eritellä autosta syntyviä kustannuksia ja vaatia niiden vähentämistä omassa verotuksessa, ylikompensaation purkamiseksi yleiseen korvaustasoon esitetään tehtäväksi vain vähäinen rajausta yksityisajojen johdosta.

Tällä perusteella *tuloverolain 73 §:n 2 momentissa* säädettyä yleistä korvaustasoa ehdotetaan muutettavaksi vuodesta 2013 alkaen siten, että Verohallinto vahvistaisi edelleen verovelvollisen omistamallaan tai hallitsemallaan kulkuneuvolla tekemästä työmatkasta saaman verosta vapaan kilometrikorvauksen määrän käyttäen perusteena Valtion työmarkkinalaitoksen laskemaa kilometrikorvauksen määrästä, mutta verosta vapaan kilometrikorvauksen määrää vahvistettaessa tästä määrästä vähennettäisiin yksityisajojen osuutena 5 prosenttia. Pääosa kilometrikorvauksia saavista kuuluisi tähän yleisenä korvaustasona pidettävään ryhmään.

Ehdotettu sääntelyn rakenne vastaisi verovapaan päivärahan ja ateriakorvauksen määrittämisen tapaa, jossa Verohallinto vähentää Valtion työmarkkinalaitoksen laskelman yhteismäärästä 15 prosenttia säästyneiden eläntokustannusten osuutena.

Verohallinnon vahvistama määrä pyöristettäisiin normaalein pyöristyssäännöin sentin tarkkuuteen. Näin ollen jos valtion työmarkkinalaitoksen laskeman kilometrikorvauksen enimmäismäärä olisi kyseisenä vuonna 45 senttiä kilometriltä, olisi Verohallinnon vahvistama verosta vapaa yleinen korvaustaso enintään 43 senttiä kilometriltä.

Korvaustaso 15 000 kilometrin jälkeen

Jos työnantaja korvaa palkansaajalle Verohallinnon vahvistaman kustannuspäätöksen mukaisen verovapaan korvauksen kultakin ajatulta kilometriltä, autosta aiheutuneet kiinteät kustannukset ovat keskimääräisesti laskettuna tulleet korvatuksi palkansaajalle täysimääräisesti, kun työajojen määrä on 15 000

kilometriä. Nykyinen laskentamalli johtaa kiinteiden kustannusten osalta ylikompensaatioon, kun palkansaaja ajaa työajoja yli 15 000 kilometriä vuodessa, koska laskentamallissa kiinteiden kustannusten osuus saataan kilometrikohtaiseen arvoon jakamalla kiinteiden kustannusten määrä 15 000 kilometrillä.

Ylikompensaatiota muodostuu 15 000 kilometrin jälkeen, koska työmatkasta ei aiheudu auton kiinteiden kustannusten osalta lisääntyneitä kustannuksia lisääntyneiden kilometrien johdosta auton kuoletus- ja pääoman korkokustannuksia lukuun ottamatta. Esimerkiksi auton säilytys- ja vakuutus-kustannukset säilyvät samansuuruisina riippumatta lisääntyneistä kilometreistä. Tämän johdosta esityksessä ehdotetaan säädettäväksi erillisestä verosta vapaasta korvaustasosta 15 000 kilometrin ylittävälle osalle.

Ylikompensaation määrää arvioitaessa on tarkasteltava auton kuoletuksesta ja pääoman korosta aiheutuvia lisääntyneitä kustannuksia ja muita kiinteitä kustannuksia 15 000 kilometrin ylittävältä osalta. Auton kuoletuksesta ja pääoman korosta aiheutuvat lisääntyneet kustannukset on arvioilta noin 9 senttiä kilometriä kohden, kun asiaa tarkastellaan Valtion työmarkkinalaitoksen laskelmien perusteella, joita käytetään myös enimmäistason vahvistamisessa. Auton kuoletuksesta aiheutuvaa lisääntynyttä kustannusta arvioitaessa on otettu huomioon 20 eniten myydyimmän automerkin keskihinnat ja verrattu lisääntyneiden kilometrien vaikutusta auton jälleennyntihintaan. Arvioinnissa vuotuinen kilometrimäärä on vaihdellut 15 000 kilometristä 40 000 kilometriin auton vaihtovälin vaihdella kahdeksasta vuodesta kolmeen vuoteen. Kaikissa tilanteissa auton kokonaiskilometrimäärä oli 120 000. Tällä perusteella nykyinen korvaustaso johtaa noin 20 sentin ylikompensaatioon kilometriä kohden, kun työajojen määrä ylittää 15 000 kilometriä vuodessa. Tässä on otettu huomioon yleisen korvaustason yksityiskäytön osuus. Näin ollen korvaustason tulisi olla 15 000 kilometrin ylittävältä osalta 55 prosenttia nykyisestä korvaustasosta.

Koska oikeaan korvaustasoon vaikuttaa työntekijän työmatkaan käyttämän auton arvo, selvitettiin valmistelun yhteydessä erik-

seen yli 15 000 kilometriä työajoja ajavien työntekijöiden omistamaa autokantaa ja auton arvoa. Selvityksen perusteella yli 15 000 kilometriä työmatkoja ajavien palkansaajien auton keskihinta vuonna 2010 oli noin 13 000 euroa. Selvästi eniten autoja oli alle 5 000 euron hintaluokassa. Selvityksen perusteella voidaan todeta, että yli 15 000 kilometriä työmatkoja ajavien palkansaajien omistamien autojen keskimääräinen arvo alittaa selkeästi työmarkkinalaitoksen laskelmassa käytetyn arvon, mikä omalta osalta lisää kustannusten perusteella muodostuvaa ylikompensaatiota.

Esimerkki 3

Jos palkansaajan työmatkat ovat vuoden aikana olleet yhteensä 40 000 kilometriä, palkansaaja on voinut saada Verohallinnon kustannuspäätöksen mukaisesti verovapaana kustannuksen korvauksena 18 000 euroa. Keskimääräisesti laskettuna palkansaajalle työmatkoista aiheutuvat kiinteät kustannukset ovat enintään 6 388 euroa ja muuttuvat kustannukset 7 200 euroa eli yhteensä työmatkoista on aiheutunut palkansaajalle kustannuksia enintään 13 442 euroa. Nykyinen laskentamalli johtaa näin ollen keskimääräisesti arvioituna vähintään 4 558 euron ylikompensaatioon. Ylikompensaation kautta palkansaajalle maksettua korvausta on käsitelty palkansaajan verotuksessa verovapaana tulona.

Edellä esitetyn johdosta esityksessä ehdotetaan lisättäväksi *tuloverolain* 73 §:n 2 momenttiin lisäksi säännös, jonka mukaan Verohallinto vahvistaa yleisen korvaustason lisäksi erillisen verosta vapaan, eli alemman korvaustason työmatkojen ylittäessä 15 000 kilometriä vuodessa. Säännöksen mukaan Verohallinto vahvistaisi alemman korvaustason määräksi 55 prosenttia nykyisestä valtion työmarkkinalaitoksen laskemasta kilometrikorvauksen enimmäismäärästä. Tätä säännöstä sovellettaisiin verovuodesta 2014 alkaen.

Verohallinto vahvistaisi näin ollen kaksi eri kilometrikorvaustasoa. Toinen olisi 95 prosenttia valtion työmarkkinalaitoksen laskemasta kilometrikorvauksen enimmäismäärästä, jota sovellettaisiin nykyiseen ta-

paan korvatessa työmatkasta aiheutuvia kustannuksia 15 000 kilometriin asti. Toinen olisi 15 000 ylittävälle osalle sovellettava määrä, ja sen suurus olisi 55 prosenttia valtion työmarkkinalaitoksen laskemasta kilometrikorvauksen enimmäismäärästä. Enimmäismääriä koskevat rajoitukset olisi tarkoitus kohdistaa kaikkien kulkuneuvojen perusteella määrättäviin korvauksien enimmäismääriin hallinnollisen yksinkertaisuuden vuoksi.

Säännöksessä tarkoitettu kilometriraja olisi verovelvolliskohtainen. Näin ollen jos palkansaaja saisi kalenterivuoden aikana tekemistään työmatkoista kahdelta eri työnantajalta kummaltakin kilometrikorvauksia siten, että toisen työnantajan maksaman määrän perusteena olisi 10 000 kilometriä ja toisen työnantajan maksaman määrän perusteena olisi 9 000 kilometriä eli yhteensä 19 000 kilometriä, olisi korvauksen määrä 15 000 kilometrin osalta verosta vapaata enintään Verohallinnon vahvistama 95 prosenttia Valtion työmarkkinalaitoksen laskemasta kilometrikorvauksen enimmäismäärästä ja 4 000 kilometrin osalta verosta vapaata olisi Verohallinnon vahvistama enintään 55 prosenttia enimmäismäärästä.

Säännöksessä tarkoitettu kilometriraja olisi vuosikohtainen. Työnantajan tulee ilmoittaa yleisestä tiedonantovelvollisuudesta annetun päätöksen mukaan maksamansa verovapaat kustannusten korvaukset. Ilmoitus annetaan vuosittain verovuotta seuraavan vuoden tammikuun loppuun mennessä. Hallinnollisen yksinkertaisuuden vuoksi vuosikohtaista kilometrirajaa arvioitaessa otetaan huomioon ne kilometrit, joiden perusteella korvausta on verovuoden aikana maksettu.

Jos työnantajan työmatkasta maksama korvaus alittaisi 15 000 kilometrin osalta Verohallinnon vahvistaman yleisen korvaustason, voitaisiin palkansaajalle maksaa verosta vapaana 15 000 kilometrin ylittävältä osalta sen suuruisen korvaus, mikä palkansaajalle voitaisiin verosta vapaana enintään kokonaiskilometrien perusteella laskettuna maksaa. Jos esimerkiksi työnantaja ja palkansaaja ovat sopineet työmatkasta korvattavan kilometrikorvauksen määräksi 35 senttiä kilometriltä ja palkansaajan työmatkasta aiheutuneet ajokilometrit ovat 40 000 kilometriä kalenterivuoden aikana, olisi palkansaajan saamasta

kokonaiskorvauksesta 14 000 eurosta verovapaata 12 700 euroa ja veronalaista 1 300 euroa, jos Valtion työmarkkinalaitoksen laskema kilometrikorvauksen enimmäismäärä olisi kyseisenä vuonna 45 senttiä kilometriltä, jolloin Verohallinnon vahvistama verosta vapaa yleinen korvaustaso olisi 43 senttiä kilometriltä ja 15 000 ylittävältä osalta 25 senttiä kilometriltä. Palkansaajan verovapaan kilometrikorvauksen enimmäismäärä olisi tällöin 12 700 euroa ((15 000 kilometriä x 43 senttiä /kilometri) + (25 000 kilometriä x 25 senttiä /kilometri)) = 12 700 euroa). Verovelvollisen verovapaan korvauksen enimmäismäärästä säädettäisiin 73 §:n uudessa 3 momentissa. Jos verovelvollisen saama 2 momentissa mainittu kilometrikorvaus alittaa tiettyjen ajokilometrien osalta sanotun momentin mukaisen Verohallinnon vahvistaman verosta vapaan määrän, verovapaana määränä pidettäisiin yhteenlaskettujen ajokilometrien ja Verohallinnon vahvistaman verosta vapaan määrän perusteella laskettua määrää. Säännöksen perusteella ei olisi merkitystä sillä, minkä ajatun kilometrin osalta alitus tapahtuu tai onko alittavan korvauksen maksaja sama tai eri työnantaja.

Ehdotetut muutokset olisi siis tarkoitus saattaa voimaan vaiheittain siten, yksityiskäytön osuutena huomioitava yleisen tason alentaminen tulisi voimaan vuoden 2013 alusta ja 15 000 ylittävän osan erillistä korvaustasoa sovellettaisiin vuodesta 2014 alkaen. Tällä perusteella vuoden 2013 korvaustasoa vahvistettaessa Verohallinto vahvistaa verovelvollisen omistamallaan tai hallitsemallaan kulkuneuvolla tekemästä työmatkasta saaman verosta vapaan kilometrikorvauksen määrän käyttäen perusteena valtion työmarkkinalaitoksen laskemaa kilometrikorvauksen enimmäismäärää. Verosta vapaan kilometrikorvauksen määrää vahvistettaessa työmarkkinalaitoksen laskemasta määräästä vähennetään yksityisajojen osuutena 5 prosenttia. Vastaavasti vuodesta 2014 alkaen Verohallinto vahvistaa verovelvollisen omistamallaan tai hallitsemallaan kulkuneuvolla tekemästä työmatkasta saaman verosta vapaan kilometrikorvauksen määrän käyttäen perusteena valtion työmarkkinalaitoksen laskemaa kilometrikorvauksen enimmäismäärää. Verosta vapaan kilometrikorvauksen

määrää vahvistettaessa työmarkkinalaitoksen laskemasta määrästä vähennetään yksityisajojen osuutena 5 prosenttia, ja siltä osin kuin ajokilometrit ylittävät 15 000 kilometriä Verohallinto vahvistaa verosta vapaaksi määräksi 55 prosenttia Valtion työmarkkinalaitoksen laskemasta kilometrikorvauksen enimmäismäärästä.

2.2 Muut lakimuutokset

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi myös *elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 55 §:n 1 momentin 2 kohtaa* siten, että yksityinen liikkeen- ja ammatinharjoittaja saisi sen lisäksi, mitä 7 §:ssä säädetään, vähentää Verohallinnon tuloverolain 73 §:n 2 momentin nojalla vahvistaman päätöksen mukaan lasketun verosta vapaan kilometrikorvauksen määrän ja liikkeen- ja ammatinharjoittajan yksityisiin varoihinsa kuuluvalla autolla tekemästä elinkeinotoimintaan liittyvästä matkasta aiheutuneiden menojen erotuksen. Esityksen johdosta yksityisen liikkeen- ja ammatinharjoittajan elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 55 §:n 1 momentin 2 kohdassa tarkoitettu lisävähennys laskettaisiin tuloverolain 73 §:n 2 momentissa säädetyllä tavalla yleisen korvaustason määrän ja 15 000 kilometrin ylittävältä osalta verosta vapaan alemman määrän perusteella.

Edellä esitetyn muutoksen johdosta 55 §:ään ehdotetaan lisättäväksi uusi 4 momentti. Sen mukaan pykälässä tarkoitettua vähennystä laskettaessa on otettava huomioon tuloverolain 73 §:n perusteella maksettu verovapaa kilometrikorvaus sekä maatalouden tuloverolain 10 e §:n perusteella laskettu lisävähennys. Jos esimerkiksi elinkeinonharjoittaja olisi saanut palkansaajana enimmäismääräisen verovapaa kilometrikorvauksen 10 000 kilometrin perusteella, vähennys voisi olla 5 000 kilometrin osalta yleisen tason mukainen ja tämän jälkeen vähennyksen enimmäismäärää laskettaessa tulisi soveltaa 15 000 ylittävän osan korvaustasoa. Muilta osin säännökseen ei olisi tarkoitus tehdä muutoksia.

Samoilla perusteilla ehdotetaan muutettavaksi *maatalouden tuloverolain 10 e §:n 1 momentin 2 kohtaa* siten, että maatalouden

harjoittaja saa sen lisäksi, mitä 6 §:ssä säädetään, vähentää Verohallinnon tuloverolain 73 §:n 2 momentin nojalla vahvistaman päätöksen mukaan lasketun verosta vapaan kilometrikorvauksen määrän ja maatalouden harjoittajan yksityisiin varoihinsa kuuluvalla autolla tekemästä maatalouteen liittyvästä matkasta aiheutuneiden menojen erotuksen. Myös tältä osin esityksen johdosta maatalouden harjoittajan maatilatalouden tuloverolain 10 e §:n 1 momentin 2 kohdassa tarkoitettu lisävähennys laskettaisiin Verohallinnon vahvistaman yleisen korvaustason määrän ja 15 000 kilometrin ylittävältä osalta erikseen vahvistetun verosta vapaan alemman määrän perusteella. Vastaavasti maatalouden tuloverolain 10 e §:ään ehdotetaan lisättäväksi uusi 4 momentti. Se vastaisi sisällöltään edellä esitettyä elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 55 §:n uutta 4 momenttia. Muilta osin säännökseen ei olisi tarkoitus tehdä muutoksia.

2.3 Ennakonpidätyksen toimittaminen

Korvauksen maksajan tulee enakkoperintälain mukaisesti toimittaa ennakonpidätys ja suorittaa työnantajan sosiaaliturvamaksu veronalaisen korvauksen perusteella. Jos palkansaajalle maksettava kilometrikorvaus on kokonaan tai osittain veronalaista tuloa, on suorituksen maksajan toimitettava tästä ennakonpidätys ja suoritettava työnantajan sosiaaliturvamaksu. Korvauksen maksajan ennakonpidätysvelvollisuutta ja työnantajan sosiaaliturvamaksun suorittamisvelvollisuutta voidaan pitää perusteltuna niissä tilanteissa, joissa suorituksen maksajan itsensä maksama korvaus ylittää määrältään verosta vapaan korvauksen enimmäisrajat. Ennakonpidätysvelvollisuutta ja työnantajan sosiaaliturvamaksun suorittamisvelvollisuutta ei puolestaan voida pitää perusteltuna niissä tilanteissa, joissa yksittäisen suorituksen maksajan itsensä maksama korvaus ei ylitä määrältään verosta vapaan korvauksen enimmäisrajaa, mutta useamman suorituksen maksajan maksamien korvausten yhteismäärä ylittää verosta vapaiden korvausten yhteenlasketun enimmäismäärän.

Jos palkansaajan yhden työnantajan maksamien kilometrikorvausten perusteena on

25 000 kilometriä ja korvauksen määrä on yhteensä 11 250 euroa, olisi tästä määrästä esityksen mukaan verosta vapaata korvausta 8 950 euroa ja veronalaista korvausta 2 300 euroa. Esimerkki perustuu oletukselle, että valtion työmarkkinalaitoksen laskema kilometrikorvauksen enimmäismäärä olisi kyseisenä vuonna 45 senttiä kilometriltä, jolloin Verohallinnon vahvistama yleinen verosta vapaa kilometrikorvaus olisi kyseisenä vuonna 43 senttiä kilometriltä ja 15 000 ylittävältä osalta 25 senttiä kilometriltä. Esimerkin mukaisessa tilanteessa työnantajan tulisi esityksen mukaan toimittaa ennakonpidätys ja suorittaa työnantajan sosiaaliturvamaksu veronalaisen korvauksen eli 2 300 euron perusteella.

Jos sitä vastoin palkansaaja olisi saanut edellä kuvatut kilometrikorvaukset kahdelta eri työnantajalta siten, että toinen suorituksen maksajan kilometrikorvaus olisi ollut 5 400 euroa 12 000 kilometrin perusteella ja toisen maksajan kilometrikorvaus olisi ollut 5 850 euroa 13 000 kilometrin perusteella, ei voitaisi pitää perusteltuna, että työnantajien tulisi toimittaa ennakonpidätys ja suorittaa työnantajan sosiaaliturvamaksu. Jälkimmäisessä esimerkkitapauksessa yksittäisen maksajan maksama korvaus ei ylitä verovapaan korvauksen enimmäisrajaa, vaikka palkansaajan lopullisen verotuksen toimittamisen yhteydessä palkansaajan verotettavaksi korvauksen määräksi vahvistettaisiin ehdotuksen mukaan 2 300 euroa. Myös tässä esimerkissä on oletuksena, että valtion työmarkkinalaitoksen laskema kilometrikorvauksen enimmäismäärä olisi kyseisenä vuonna 45 senttiä kilometriltä, jolloin Verohallinnon vahvistama yleinen verosta vapaa kilometrikorvaus olisi kyseisenä vuonna 43 senttiä kilometriltä ja 15 000 ylittävältä osalta 25 senttiä kilometriltä. Ennakonpidätysvelvollisuutta ei voitaisi pitää perusteltuna tilanteissa, joissa yksittäisen suorituksen maksajan itsensä maksama korvaus ei ylitä määrältään verovapaan korvauksen enimmäisrajaa, mutta useamman suorituksen maksajan maksamien korvausten yhteismäärä ylittää verovapaiden korvausten yhteenlasketun enimmäismäärän. Tämän johdosta enakkoperintälain 9 §:ään ehdotetaan lisättäväksi uusi 6 momentti, jonka mukaan suorituksen maksajan

ei ole velvollinen toimittamaan ennakonpidätystä, jos suorituksen maksajan itsensä maksama korvaus ei ylitä verovapaan korvauksen määrää, vaikka useamman suorituksen maksajan maksamien korvausten yhteismäärä ylittää verovapaiden korvausten yhteenlasketun määrän.

3 Esityksen vaikutukset

Esityksen tarkoituksena on rajoittaa palkansaajalle maksettavien verovapaiden kilometrikorvausten maksamista tilanteessa, jossa palkansaajalle ei muodostu työmatkasta vastaavaa kustannusta. Ehdotettu muutos johtaisi ensinnäkin vähäiseen yleisen verosta vapaan korvaustason alenemiseen. Ehdotettu muutos vaikuttaisi myös palkansaajalle maksettaviin kilometrikorvauksiin työmatkojen ylittäessä 15 000 kilometriä kalenterivuodessa. Työmatkojen ylittäessä 15 000 kilometriä työnantaja voisi edelleen verosta vapaana korvata 15 000 ylittävältä osalta palkansaajalle työmatkasta aiheutuneet muuttuvat kustannukset sekä ajoneuvon kuollettamisesta aiheutuneet lisääntyneet kustannukset. Muutoksella ei olisi vaikutusta niin sanottujen muuttuvien kustannusten korvaamiseen työmatkojen ylittäessä 15 000 kilometriä. Näin ollen muutoksen tarkoituksena on edelleen mahdollistaa työmatkasta aiheutuneiden kustannusten korvaaminen verosta vapaana, mutta rajoittaa työmatkan perusteella verosta vapaana maksettavaa ylikompensaatiota silloin, kun palkansaajalle ei muodostu työmatkasta kustannuksia.

Ehdotus saattaa joissain yksittäisissä tapauksissa heikentää halukkuutta työn tekemiseen. Esitys kiristää hiukan kaikkien kilometrikorvauksen saajien verotusta, ja vaikutus on voimakkaampi niillä palkansaajilla, jotka ajavat työmatkoja vuoden aikana yli 15 000 kilometriä. Jos verovelvollisen työmatkat ovat vuoden 2012 aikana 3 000 kilometriä, työnantaja voi korvata työntekijälle verosta vapaana kilometrikorvauksena yhteensä 1 350 euroa. Muutoksen johdosta edellä mainitusta korvauksesta olisi vuonna 2013 verosta vapaata korvausta 1 290 euroa. Veronalaista korvausta olisi 60 euroa, josta veron määrä olisi 45 marginaaliveroprosentilla

27 euroa. Jos verovelvollisen työmatkat ovat vuoden 2012 aikana 30 000 kilometriä, työnantaja voi korvata työntekijälle verosta vapaana kilometrikorvauksena yhteensä 13 500 euroa. Esityksen johdosta edellä mainitusta korvauksesta olisi vuonna 2013 verosta vapaata korvausta 10 200 euroa. Veronalaista korvausta olisi 3 300 euroa, josta veron määrä olisi 45 marginaaliveroprosentilla 1 485 euroa. Jos työmatkoja on vuoden 2012 aikana ajettu yhteensä 50 000 kilometriä, työnantaja on voinut näiden perusteella korvata kilometrikorvauksia verosta vapaana yhteensä 22 500 euroa. Esityksen johdosta edellä mainitusta korvauksesta olisi verosta vapaata korvausta 15 200 euroa. Veronalaista korvausta olisi 7 300 euroa, josta veron määrä olisi 45 marginaaliveroprosentilla 3 285 euroa.

Muutoksella ei olisi vaikutusta tuloverolain 93 §:ssä säädetyn verovelvollisen asunon ja varsinaisen työpaikan välisten matkakustannusten määrään eikä näiden vähennyskelpoisuuteen. Esityksellä ei ole tarkoitus muuttaa Verohallinnon nykyistä ohjeistusta asunon ja työpaikan välisistä matkoista aiheutuneiden kustannusten käsittelystä verotuksessa. Näin ollen esityksestä riippumatta esimerkiksi erityisalojen matkoihin sovellettaisiin jatkossakin Verohallinnon ohjeistusta. Erityisaloilla tarkoitetaan toimialoja, joilla erityistä työntekemispaikkaa joudutaan vaihtamaan usein alalle tunnusomaisen työn lyhytaikaisuuden vuoksi ja joilla ei yleensä ole varsinaista työntekemispaikkaa. Erityisaloja ovat esimerkiksi rakennus-, maanrakennus- ja metsäalat. Esitys ei myöskään vaikuttaisi Verohallinnon vuosittain antamaan päätökseen matkakuluvähennyksen määrästä tietyltä vuodelta toimitettavassa verotuksessa eikä sen soveltamisalaan. Näin ollen Verohallinto vahvistaisi nykyisen mukaisesti vähennyksen määrät verovelvollisen käyttäessä asunon ja työpaikan väliseen matkaan omistamaansa tai hallitsemaansa kulkuneuvoa.

Esityksellä ei olisi myöskään tarkoitus muuttaa Verohallinnon verovapaista matkakustannusten korvauksista annettavan päätöksen kilometrikorvauksen enimmäismäärän korotusperusteita. Näin ollen verosta vapaan korvauksen määrää korotettaisiin nykyisen mukaisesti, jos esimerkiksi työn suorittaminen edellyttää liikkumista autolla metsäauto-

tiellä tai muulla liikenteeltä suljetulla tienrakennustyömaalla. Esityksellä ei myöskään muutettaisi Verohallinnon laskentaperusteita, joilla se vahvistaa palkansaajalle korvattavaa polttoaineen verovapaata enimmäismäärää, kun palkansaajalla on Verohallinnon luontoisetupäätöksessä tarkoitettu auton käyttöetu ja kun tämä käyttää tällaista autoa työmatkan suorittamiseen ja maksaa itse tästä aiheutuvat polttoainekulut.

Ehdotuksella ei olisi välittömiä vaikutuksia työmatkojen lukumäärään eikä työn perusteella tehtyjen matkojen pituuteen. Ehdotus saattaisi kuitenkin joissain yksittäisissä tapauksissa lisätä joukkoliikenteen käyttöä, kun verovelvollinen ei olisi oikeutettu nykyajudessa verosta vapaaseen korvaukseen. Nykyinen korvaustaso on saattanut suosia ylikompensaation johdosta käyttämään omaa autoa julkisen liikenteen sijasta. Esityksellä ei ole kuitenkaan tarkoitus rajoittaa verovelvollisen valinnanvapautta eri kulkuvälinen välillä. Tuloverotuksen peruseriaatteena pidetystä subjektiivisesta teoriasta pidettäisiin edelleen kiinni, ja verovelvollisella on edelleen oikeus hankkia tuloa parhaaksi katsomallaan tavalla ja valitsemillaan keinoilla.

Esitys lisäisi jonkin verran korvauksen maksajien ja Verohallinnon hallinnollista työtä. Työnantajan tulisi seurata palkansaajan verovuoden aikana työmatkana ajettuja ajokilometrejä ja huomioida 15 000 kilometrien ylittyminen, koska työnantajan on huolehdittava, että se täyttää ennakkoperintälain ennakonpidätysvelvollisuuden sekä työnantajan sosiaaliturvamaksusta annetun lain sosiaaliturvamaksun suorittamisvelvollisuuden. Verohallinnon tulisi puolestaan lopullisen verotuksen toimittamisen yhteydessä seurata verovelvolliselle verovuoden aikana maksettuja kilometrikorvauksia maksajasta riippumatta ja valvoa, ettei veronalaista korvausta ole käsitelty ennakonpidätyksessä tai verovelvollisen ilmoituksessa verosta vapaana. Tämän johdosta valtion ja sen laitoksen, kunnan ja kuntayhtymän, evankelisluterilaisen kirkon, sen seurakunnan ja seurakuntayhtymän, ortodoksisen kirkkokunnan ja sen seurakunnan sekä yliopiston tulisi jatkossa työnantajina ilmoittaa maksamansa kilometrikorvaukset, jolloin Verohallinto ei voisi jatkossa vapauttaa näitä ilmoittamisvelvollisuudesta. Näin

ollen esitys tulisi lisäämään myös edellä mainittujen tahojen ilmoittamisvelvollisuutta ja siitä aiheutuvia kustannuksia.

Esityksen verotuottovaikutuksia on vaikea arvioida. Verohallinto vahvistaa verovelvollisen omistamallaan tai hallitsemallaan kulkuneuvolla tekemästä työmatkasta saaman verosta vapaan kilometrikorvauksen määrän, mutta palkansaaja ja työnantaja sopivat korvaustasosta sopimusvapautensa puitteissa. Osa palkansaajista ja työnantajista ovat sopineet korvattavan määrän Verohallinnon vahvistamia määriä vastaavaksi. Niissä tilanteissa, joissa palkansaajalle maksettava korvaustaso muuttuu Verohallinnon vahvistamia enimmäismääriä vastaavaksi, ehdotettu muutos ei lisää palkansaajan verotettavaa ansiotuloa. Muutos sitä vastoin vähentää työnantajan yrityksen maksamaa kilometrikorvauksen määrää, mikä puolestaan kasvattaa yrityksen voittoa tai pienentää sen tappiota. Tällöin muutos vaikuttaa yrityksen verotukseen ja yhteisöveron tuottoon. Osassa tilanteita palkansaaja ja työnantaja ovat sopineet palkansaajalle maksettavasta kilometrikorvaustasosta viittaamatta Verohallinnon vahvistamiin määriin. Tällöin osapuolet ovat nimenomaisesti maininneet sopimuksessa korvattavan määrän, mikä saattaa vastata Verohallinnon vahvistamaa määrää taikka olla yli tai alle Verohallinnon vahvistaman määrän. Työnantajan korvatesa palkansaajalle vahvistettuja enimmäismääriä ylittävästi olisi enimmäismäärän ylittävä osa palkansaajan verotettavaa ansiotuloa. Näissä tilanteissa muutos lisäisi ansiotuloverotuksen tuottoa.

Muutoksen arvioidaan lisäävän verotuottoja yleisen verosta vapaan korvaustason alentamisen perusteella hiukan yli 20 miljoonaa euroa olettaen, että työnantajien maksama korvaustaso ei alene nykyisestä ja nykyinen ylikompensaatio tulee näin ollen verotetuksi koko määrältään ansiotuloverotuksessa 45 marginaaliveroprosentilla. Tästä verotuotosta valtion osuus olisi noin 10 miljoonaa euroa, kuntien osuus noin 8 miljoonaa euroa, Kansaneläkelaitoksen osuus noin 1 miljoonaa euroa ja seurakuntien osuus noin 1 miljoonaa euroa. Jos puolestaan oletetaan, että puolet työnantajista korvaa muutoksen johdosta vain alennetun verovapaan enimmäismäärän ja puolet työnantajista ei alenna nykyistä

korvaustasoa, arvioidaan muutoksen lisäävän verotuottoja noin 15 miljoonaa euroa. Tästä verotuottojen lisäyksestä noin 9 miljoonaa euroa kertyy ansiotuloverotuksen lisäyksenä ja noin 6 miljoonaa euroa yhteisöverotuoton lisäyksenä. Tällä perusteella kertynyt verotuottojen lisäys jakautuisi veronsaajien kesken siten, että valtion osuus olisi 8 miljoonaa euroa, kuntien osuus noin 6 miljoonaa euroa, Kansaneläkelaitoksen osuus noin 0,5 miljoonaa euroa ja seurakuntien osuus noin 0,5 miljoonaa euroa.

Tämän lisäksi esityksen arvioidaan lisäävän verotuottoja 15 000 kilometrin ylittävän osan muutoksen perusteella noin 50 miljoonaa euroa olettaen, että työnantajien maksama korvaustaso ei alene nykyisestä ja nykyinen ylikompensaatio tulee näin ollen verotetuksi koko määrältään ansiotuloverotuksessa 45 marginaaliveroprosentilla. Tästä verotuotosta valtion osuus olisi noin 24 miljoonaa euroa, kuntien osuus noin 22 miljoonaa euroa, Kansaneläkelaitoksen 2 miljoonaa euroa ja seurakuntien osuus 2 miljoonaa euroa. Jos puolestaan oletetaan, että puolet työnantajista korvaa muutoksen johdosta vain alennetun verovapaan enimmäismäärän ja puolet työnantajista ei alenna nykyistä korvaustasoa, arvioidaan muutoksen lisäävän verotuottoja noin 30 miljoonaa euroa. Tästä verotuottojen lisäyksestä noin 20 miljoonaa euroa kertyy ansiotuloverotuksen lisäyksenä ja noin 10 miljoonaa euroa yhteisöverotuoton lisäyksenä. Tällä perusteella kertynyt verotuottojen lisäys jakautuisi veronsaajien kesken siten, että valtion osuus olisi noin 17 miljoonaa euroa, kuntien osuus noin 11 miljoonaa euroa, Kansaneläkelaitoksen noin 1 miljoonaa euroa ja seurakuntien osuus noin 1 miljoonaa euroa.

Esityksen verotuottovaikutukset olisivat näin ollen vuonna 2014 yhteensä noin 70 miljoonaa euroa, olettaen, että työnantajien maksama korvaustaso ei alene nykyisestä ja nykyinen ylikompensaatio tulee verotetuksi koko määrältään ansiotuloverotuksessa 45 marginaaliveroprosentilla. Tästä verotuotosta valtion osuus olisi noin 34 miljoonaa euroa, kuntien osuus noin 30 miljoonaa euroa, Kansaneläkelaitoksen osuus 3 miljoonaa euroa ja seurakuntien osuus noin 3 miljoonaa euroa. Jos puolestaan oletetaan, että puolet

työnantajista korvaa muutoksen johdosta vain alennetun verovapaan enimmäismäärän ja puolet työnantajista ei alenna nykyistä korvaustasoa, arvioidaan muutoksen lisäävän verotuottoja vuonna 2014 noin 45 miljoonaa euroa. Tästä verotuottojen lisäyksestä noin 29 miljoonaa euroa kertyy ansiotuloverotuksen lisäyksenä ja noin 16 miljoonaa euroa yhteisöverotuoton lisäyksenä. Tällä perusteella kertynyt verotuottojen lisäys jakautuisi veronsaajien kesken siten, että valtion osuus olisi 25 miljoonaa euroa, kuntien osuus noin 17 miljoonaa euroa, Kansaneläkelaitoksen noin 1,5 miljoonaa euroa ja seurakuntien osuus noin 1,5 miljoonaa euroa.

Työntekijä ja työnantaja sopivat sopimusvapautensa puitteissa korvaustasosta ja lopullinen verotuottovaikutus jää riippumaan työntekijän ja työnantajan välisistä sopimuksista. Varovaisesti arvioiden esitys lisäisi vaiheittain toteutettuna verotuottoja vuonna 2013 noin 20 miljoonaa euroa. Tästä verotuottojen lisäyksestä noin 14 miljoonaa euroa kertyy ansiotuloverotuksen lisäyksenä ja noin 6 miljoonaa euroa yhteisöverotuoton lisäyksenä. Tällä perusteella kertynyt verotuottojen lisäys jakautuisi veronsaajien kesken siten, että valtion osuus olisi noin 11 miljoonaa euroa, kuntien osuus noin 8 miljoonaa euroa, Kansaneläkelaitoksen noin 0,5 miljoonaa euroa ja seurakuntien osuus noin 0,5 miljoonaa euroa. Kun molemmat muutokset olisivat täysimääräisesti voimassa vuonna 2014, varovaisesti arvioiden esityksen verotuottovaikutukset olisivat edellä esitettyjen vaikutusten lisäksi noin 25 miljoonaa euroa. Tästä verotuottojen lisäyksestä noin 15 miljoonaa euroa kertyy ansiotuloverotuksen lisäyksenä ja noin 10 miljoonaa euroa yhteisöverotuoton lisäyksenä. Tällä perusteella kertynyt verotuottojen lisäys jakautuisi veronsaajien kesken siten, että valtion osuus olisi noin 14 miljoonaa euroa, kuntien osuus noin 9 miljoonaa euroa, Kansaneläkelaitoksen noin 1 miljoonaa euroa ja seurakuntien osuus noin 1 miljoonaa euroa.

4 Asian valmistelu

Esitys on valmisteltu valtiovarainministeriössä. Esitysluonnoksesta lausuntonsa ovat

antaneet: liikenne- ja viestintäministeriö, Valtion työmarkkinalaitos, Verohallinto, Akava ry, Ammattiliitto PRO, Elinkeinoelämän Keskusliitto ry, Keskuskauppakamari, KHT-yhdistys ry, Liikenneympäristöyhdistys ry, Maa- ja metsätaloustuottajain Keskusliitto MTK ry, Metallityöväen Liitto ry, METO-Metsäalan Asiantuntija ry, Myynnin ja markkinoinnin ammattilaiset SMKJ, Rakennusliitto ry, Palkansaajien tutkimuslaitos, Perheyrittäjien liitto ry, Suomen Kuntaliitto ry, Suomen Ammattiliittojen Keskusjärjestö SAK ry, Suomen ortodoksinen kirkkohallitus, Suomen Yrittäjät, Toimihenkilökeskujärjestö STTK ry ja Veronmaksajain Keskusliitto ry.

Esitystä on käsitelty kulukorvausasian sekä kunnallistalouden ja -hallinnon neuvottelukunnassa.

5 Riippuvuus muista esityksistä

Esitys liittyy valtion vuoden 2013 talousarvioesitykseen ja on tarkoitettu käsiteltäväksi sen yhteydessä.

6 Voimaantulo

Laki elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 55 §:n muuttamisesta sekä laki maatalouden tuloverolain 10 e §:n muuttamisesta ehdotetaan tulemaan voimaan vuoden 2013 alusta, ja niitä sovellettaisiin ensimmäisen kerran vuodelta 2013 toimitettavaan verotukseen.

Laki tuloverolain 73 §:n väliaikaisesta muuttamisesta ehdotetaan tulevaksi voimaan vuoden 2013 alusta, ja niitä sovellettaisiin vuodelta 2013 toimitettavaan verotukseen.

Laki tuloverolain 73 §:n pysyvästä muuttamisesta ehdotetaan tulevaksi voimaan vuoden 2014 alusta. Sitä sovellettaisiin ensimmäisen kerran vuodelta 2014 toimitettavaan verotukseen.

Edellä esitetyn perusteella annetaan eduskunnan hyväksyttäväksi seuraavat lakiehdotukset:

1.

Laki**tuloverolain 73 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan tuloverolain (1535/1992) 73 §:n 2 momentti,
 sellaisena kuin se on laissa 504/2010, ja
lisätään 73 §:ään, sellaisena kuin se on laissa 504/2010, uusi 3 momentti seuraavasti:

73 §

Verovapaiden korvausten perusteet ja määrä

Verohallinto vahvistaa työnantajalta työmatkasta saadun verovapaan päivärahan ja ateriakorvauksen määrän käyttäen perusteena Valtion työmarkkinalaitoksen laskemaa matkakustannusten yhteismäärää. Kotimaan päivärahaa määrättäessä tästä yhteismäärästä vähennetään säästyneiden elantokustannusten osuutena 15 prosenttia. Näin laskettu määrä vähennetään matkakustannusten yhteismäärästä myös ulkomaan päivärahojen määriä vahvistettaessa. Verohallinto vahvistaa verovelvollisen omistamallaan tai hallitsemallaan kulkuneuvolla tekemästä työmatkasta saaman verosta vapaan kilometrikorvauksen määrän käyttäen perusteena valtion työmarkkinalaitoksen laskemaa kilometrikorvauksen

enimmäismäärää. Verosta vapaan kilometrikorvauksen määrää vahvistettaessa työmarkkinalaitoksen laskemasta määrästä vähennetään yksityisajojen osuutena 5 prosenttia. Siltä osin kuin ajokilometrit ylittävät verovuoden aikana 15 000 kilometriä Verohallinto vahvistaa verosta vapaaksi määräksi 55 prosenttia Valtion työmarkkinalaitoksen laskemasta kilometrikorvauksen enimmäismäärästä.

Jos verovelvollisen saama kilometrikorvaus alittaa joidenkin ajokilometrien osalta Verohallinnon vahvistaman verosta vapaan määrän, verovelvollisen verovapaa korvaus lasketaan ajokilometrien ja 2 momentissa tarkoitettujen verosta vapaiden määrien perusteella.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta
 20 .

2.

Laki**tuloverolain 73 §:n väliaikaisesta muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan väliaikaisesti tuloverolain (1535/1992) 73 §:n 2 momentti, sellaisena kuin se on laissa (504/2010), seuraavasti:

73 §

Verovapaiden korvausten perusteet ja määrä

Verohallinto vahvistaa työnantajalta työmatkasta saadun verovapaan päivärahan ja ateriakorvauksen määrän käyttäen perusteena Valtion työmarkkinalaitoksen laskemaa matkakustannusten yhteismäärää. Kotimaan päivärahaa määrättäessä tästä yhteismäärästä vähennetään säästyneiden elantokustannusten osuutena 15 prosenttia. Näin laskettu määrä vähennetään matkakustannusten yhteismäärästä myös ulkomaan päivärahojen määriä

vahvistettaessa. Verohallinto vahvistaa verovelvollisen omistamallaan tai hallitsemallaan kulkuneuvolla tekemästä työmatkasta saaman verosta vapaan kilometrikorvauksen määrän käyttäen perusteena valtion työmarkkinalaitoksen laskemaa kilometrikorvauksen enimmäismäärää. Verosta vapaan kilometrikorvauksen määrää vahvistettaessa työmarkkinalaitoksen laskemasta määrästä vähennetään yksityisajojen osuutena 5 prosenttia.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 , ja se on voimassa 31 päivään joulukuuta 2013.

3.

Laki**elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 55 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan elinkeinotulon verottamisesta annetun lain (360/1968) 55 §:n 1 momentti, sellaisena kuin se on laissa 506/2010, ja

lisätään 55 §:ään sellaisena kuin se on laeissa 1168/2000 ja 506/2010, uusi 4 momentti seuraavasti:

55 §

Yksityinen liikkeen- ja ammatinharjoittaja saa sen lisäksi, mitä 7 §:ssä säädetään, vähentää:

1) Verohallinnon tuloverolain 73 §:n 2 momentin nojalla vahvistaman työmatkasta saadun verovapaan päivärahan enimmäismäärän ja työmatkasta aiheutuneiden lisäantyneiden elantokustannusten erotuksen; ja

2) Verohallinnon edellä mainitun päätöksen mukaan lasketun verosta vapaan kilometrikorvauksen määrän ja liikkeen- ja ammatinharjoittajan yksityisiin varoihinsa kuulu-

valla autolla tekemästä elinkeinotoimintaan liittyvästä matkasta aiheutuneiden menojen erotuksen.

Vähennyksen määrää laskettaessa on otettava huomioon tuloverolain 73 §:ssä perusteella maksettu verovapaa kilometrikorvaus ja maatalouden tuloverolain (543/1967) 10 e §:ssä tarkoitettu vähennys.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 .

4.

Laki**maatilatalouden tuloverolain 10 e §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan maatilatalouden tuloverolain (543/1967) 10 e §:n 1 momentti, sellaisena kuin se on laissa 507/2010, ja

lisätään 10 e §:ään, sellaisena kuin se on laeissa 1169/2000 ja 507/2010, uusi 4 momentti seuraavasti:

10 e §

Maatalouden harjoittaja saa sen lisäksi, mitä 6 §:ssä säädetään, vähentää:

1) Verohallinnon tuloverolain (1535/1992) 73 §:n 2 momentin nojalla vahvistaman työmatkasta saadun verovapaan päivärahan enimmäismäärän ja työmatkasta aiheutuneiden lisäantyneiden elantokustannusten erotuksen; ja

2) Verohallinnon edellä mainitun päätöksen mukaan lasketun verosta vapaan kilometrikorvauksen määrän ja maatalouden harjoittajan yksityisiin varoihinsa kuuluvalla autolla tekemästä maatalouteen liittyvästä matkasta aiheutuneiden menojen erotuksen.

Vähennyksen määrää laskettaessa on otettava huomioon tuloverolain 73 §:ssä perus-

teella maksettu verovapaa kilometrikorvaus
ja elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 55 §:ssä tarkoitettu vähennys. _____
Tämä laki tulee voimaan _____ päivänä _____ kuuta
20 .

5.

Laki

ennakkoperintälain 9 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
lisätään ennakkoperintälain (1118/1996) 9 §:ään, sellaisena kuin se on osaksi laissa
199/2011, uusi 6 momentti seuraavasti:

_____ 9 § _____ koitettua Verohallinnon vahvistamaa verova-
paan korvauksen määrää.
Suorituksen maksaja ei ole velvollinen _____
toimittamaan ennakonpidätystä, jos suoritus _____
ei ylitä tuloverolain 73 §:n 2 momentissa tar- 20 .

Helsingissä 17 päivänä syyskuuta 2012

Pääministerin sijainen, valtiovarainministeri

JUTTA URPILAINEN

Osastopäällikkö, yliohtaja *Lasse Arvela*

*Liite
Rinnakkaistekstit*

1.

Laki

tuloverolain 73 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan tuloverolain (1535/1992) 73 §:n 2 momentti,
sellaisena kuin se on laissa 504/2010, ja
lisätään 73 §:ään, sellaisena kuin se on laissa 504/2010, uusi 3 momentti seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

73 §

73 §

Verovapaiden korvausten perusteet ja määrä

Verovapaiden korvausten perusteet ja määrä

Verohallinto vahvistaa työnantajalta työmatkasta saadun verovapaan päivärahan ja ateriakorvauksen määrän käyttäen perusteena valtion työmarkkinalaitoksen laskemaa matkakustannusten yhteismäärää. Kotimaan päivärahaa määrättäessä tästä yhteismäärästä vähennetään säästyneiden elantokustannusten osuutena 15 prosenttia. Näin laskettu määrä vähennetään matkakustannusten yhteismäärästä myös ulkomaan päivärahojen määriä vahvistettaessa. Verohallinto vahvistaa verovelvollisen omistamallaan tai hallitsemallaan kulkuneuvolla tekemästä työmatkasta saaman verosta vapaan kilometrikorvauksen määrän valtion työmarkkinalaitoksen laskemaa kilometrikorvauksen enimmäismäärää vastaavaksi.

Verohallinto vahvistaa työnantajalta työmatkasta saadun verovapaan päivärahan ja ateriakorvauksen määrän käyttäen perusteena Valtion työmarkkinalaitoksen laskemaa matkakustannusten yhteismäärää. Kotimaan päivärahaa määrättäessä tästä yhteismäärästä vähennetään säästyneiden elantokustannusten osuutena 15 prosenttia. Näin laskettu määrä vähennetään matkakustannusten yhteismäärästä myös ulkomaan päivärahojen määriä vahvistettaessa. Verohallinto vahvistaa verovelvollisen omistamallaan tai hallitsemallaan kulkuneuvolla tekemästä työmatkasta saaman verosta vapaan kilometrikorvauksen määrän käyttäen perusteena valtion työmarkkinalaitoksen laskemaa kilometrikorvauksen enimmäismäärää. Verosta vapaan kilometrikorvauksen määrää vahvistettaessa työmarkkinalaitoksen laskemasta määrästä vähennetään yksityisajojen osuutena 5 prosenttia. Siltä osin kuin ajokilometrit ylittävät verovuoden aikana 15 000 kilometriä Verohallinto vahvistaa verosta vapaaksi määräksi 55 prosenttia Valtion työmarkkinalaitoksen laskemasta kilometrikorvauksen enimmäismäärästä.

Jos verovelvollisen saama kilometrikorvaus alittaa joidenkin ajokilometrien osalta Verohallinnon vahvistaman verosta vapaan määrän, verovelvollisen verovapaa korvaus lasketaan ajokilometrien ja 2 momentissa tar-

koitettujen verosta vapaiden määrien perusteella.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 .

2.

Laki

tuloverolain 73 §:n väliaikaisesta muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan tuloverolain (1535/1992) 73 §:n 2 momentti, sellaisena kuin se on laissa (504/2010), seuraavasti:

73 §

73 §

Verovapaiden korvausten perusteet ja määrä

Verovapaiden korvausten perusteet ja määrä

Verohallinto vahvistaa työnantajalta työmatkasta saadun verovapaan päivärahan ja ateriakorvauksen määrän käyttäen perusteena valtion työmarkkinalaitoksen laskemaa matkakustannusten yhteismäärää. Kotimaan päivärahaa määrättäessä tästä yhteismäärästä vähennetään säästyneiden elantokustannusten osuutena 15 prosenttia. Näin laskettu määrä vähennetään matkakustannusten yhteismäärästä myös ulkomaan päivärahojen määriä vahvistettaessa. Verohallinto vahvistaa verovelvollisen omistamallaan tai hallitsemallaan kulkuneuvolla tekemästä työmatkasta saaman verosta vapaan kilometrikorvauksen määrän valtion työmarkkinalaitoksen laskemaa kilometrikorvauksen enimmäismäärää vastaavaksi.

Verohallinto vahvistaa työnantajalta työmatkasta saadun verovapaan päivärahan ja ateriakorvauksen määrän käyttäen perusteena Valtion työmarkkinalaitoksen laskemaa matkakustannusten yhteismäärää. Kotimaan päivärahaa määrättäessä tästä yhteismäärästä vähennetään säästyneiden elantokustannusten osuutena 15 prosenttia. Näin laskettu määrä vähennetään matkakustannusten yhteismäärästä myös ulkomaan päivärahojen määriä vahvistettaessa. Verohallinto vahvistaa verovelvollisen omistamallaan tai hallitsemallaan kulkuneuvolla tekemästä työmatkasta saaman verosta vapaan kilometrikorvauksen määrän käyttäen perusteena valtion työmarkkinalaitoksen laskemaa kilometrikorvauksen enimmäismäärää. *Verosta vapaan kilometrikorvauksen määrää vahvistettaessa työmarkkinalaitoksen laskemasta määrästä vähennetään yksityisajojen osuutena 5 prosenttia.*

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 , ja se on voimassa 31 päivään joulukuuta 2013.

3.

Laki**elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 55 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan elinkeinotulon verottamisesta annetun lain (360/1968) 55 §:n 1 momentti, sellaisena kuin se on laissa 506/2010, ja
lisätään 55 §:ään sellaisena kuin se on laissa 1168/2000 ja 506/2010, uusi 4 momentti seuraavasti:

*Voimassa oleva laki**Ehdotus*

55 §

Yksityinen liikkeen- ja ammatinharjoittaja saa sen lisäksi, mitä 7 §:ssä säädetään, vähentää:

1) Verohallinnon tuloverolain 73 §:n 2 momentin nojalla vahvistaman työmatkasta saadun verovapaan päivärahan enimmäismäärän ja työmatkasta aiheutuneiden lisääntyneiden elantokustannuksen erotuksen; ja

2) Verohallinnon edellä mainitussa päätöksessä vahvistaman verovapaan kilometrikorvauksen enimmäismäärän ja liikkeen- ja ammatinharjoittajan yksityisiin varoihinsa kuuluvalla autolla tekemästä elinkeinotoimintaan liittyvästä matkasta aiheutuneiden menojen erotuksen.

55 §

Yksityinen liikkeen- ja ammatinharjoittaja saa sen lisäksi, mitä 7 §:ssä säädetään, vähentää:

1) Verohallinnon tuloverolain 73 §:n 2 momentin nojalla vahvistaman työmatkasta saadun verovapaan päivärahan enimmäismäärän ja työmatkasta aiheutuneiden lisääntyneiden elantokustannusten erotuksen; ja

2) Verohallinnon edellä *mainitun päätöksen mukaan lasketun verosta vapaan* kilometrikorvauksen määrän ja liikkeen- ja ammatinharjoittajan yksityisiin varoihinsa kuuluvalla autolla tekemästä elinkeinotoimintaan liittyvästä matkasta aiheutuneiden menojen erotuksen.

Vähennyksen määrä laskettaessa on otettava huomioon tuloverolain 73 §:ssä perusteella maksettu verovapaa kilometrikorvaus ja maatalouden tuloverolain (543/1967) 10 e §:ssä tarkoitettu vähennys.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 .

4.

Laki**maatilatalouden tuloverolain 10 e §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan maatilatalouden tuloverolain (543/1967) 10 e §:n 1 momentti, sellaisena kuin se on laissa 507/2010, ja

lisätään 10 e §:ään, sellaisena kuin se on laeissa 1169/2000 ja 507/2010, uusi 4 momentti seuraavasti:

*Voimassa oleva laki**Ehdotus*

10 e §

Maatalouden harjoittaja saa sen lisäksi, mitä 6 §:ssä säädetään, vähentää:

1) Verohallinnon tuloverolain 73 §:n 2 momentin nojalla vahvistaman työmatkasta saadun verovapaan päivärahan enimmäismäärän ja työmatkasta aiheutuneiden lisääntyneiden elantokustannuksen erotuksen; ja

2) Verohallinnon edellä mainitussa päätöksessä vahvistaman verovapaan kilometrikorvauksen enimmäismäärän ja maatalouden harjoittajan yksityisiin varoihinsa kuuluvalla autolla tekemästä maatalouteen liittyvästä matkasta aiheutuneiden menojen erotuksen.

10 e §

Maatalouden harjoittaja saa sen lisäksi, mitä 6 §:ssä säädetään, vähentää:

1) Verohallinnon tuloverolain (1535/1992) 73 §:n 2 momentin nojalla vahvistaman työmatkasta saadun verovapaan päivärahan enimmäismäärän ja työmatkasta aiheutuneiden lisääntyneiden elantokustannusten erotuksen; ja

2) Verohallinnon edellä *mainitun päätöksen mukaan lasketun verosta vapaan* kilometrikorvauksen määrän ja maatalouden harjoittajan yksityisiin varoihinsa kuuluvalla autolla tekemästä maatalouteen liittyvästä matkasta aiheutuneiden menojen erotuksen.

Vähennyksen määrä laskettaessa on otettava huomioon tuloverolain 73 §:ssä perusteella maksettu verovapaa kilometrikorvaus ja elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 55 §:ssä tarkoitettu vähennys.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 .